

ע"פ 56123/02/19 - ראובן הירש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 56123-02-19 הירש נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופט ערן קוטון
מערער ראובן הירש
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק דין

כללי

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: "בית משפט קמא") שניתן בגדרי תת"ע 9557-09-17.

לפני בית משפט קמא הונח כתב אישום בו יוחסה למערער עבירה של עצירת רכב בתוך מעבר חצייה, לפי תקנה 72(א)(6) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961, שזו לשונה -

"לא יעצור אדם רכב, לא יעמידנו, לא יחנהו ולא ישאירנו עומד, כולו או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחרי הוראה מהוראות תקנות אלה או אם סומן בתמרור אחרת; ואלה המקומות:

[...]

(6) בתוך מעבר חציה או בתחום שנים עשר מטר לפניו;

[...].

על פי כתב האישום, בתאריך 17/11/16, בשעה 11:49, בהיותו ברכב מסוג אוטובוס ציבורי זעיר, עצר המערער את הרכב במעבר חצייה.

ההליך בבית משפט קמא

2. המערער התייצב בבית משפט קמא ביום 1/11/17 וכפר במיוחס לו. המערער טען -

"[...] לא היה ולא נברא. [...] כדי לצאת שמאלה בא שוטר חותך אותי ולא נותן לי לנסוע ורושם לי דוח. יש לי עדה. [...] אני גר במקום. נהגתי. האוטו היה מונע. אני עמדתי לפני מעבר החצייה. בנתיב נסיעה ימינה. סגרתי

קצת כניסה לחנייה. צפצפו לי. התקדמתי טיפה קדימה עם אורות מהבהבים לפני מעבר החצייה. ברגע שסיימתי להסתכל בטלפון התחלתי לנסוע טיפה ובא השוטר הגאון הזה וחוסם אותי. התחלתי בדיוק לנסוע. לא שמתי לב שיש לי ארבעה מהבהבים. הוא בא ועוצר אותי. הוא חשב שבגלל שהייתי עם מהבהבים הייתי בעצירה. נכון שמקודם שמתי ארבעה מהבהבים. זה מול הבית שלי. הוא סגר אותי. הוא החזיק אותי ברוב חוצפתו 20 דקות, ואיני יודע אם הוא יודע לכתוב. אני מבקש לזמן את הקצין שלו. [...] הוא לא נכח באירוע הזה. לשאלת ביהמ"ש, הוא לא נכח באירוע אבל הוא המפקד של מי שכן נכח. אני סבור שהוא פעל בניגוד להנחיות. הוא צריך לשמור על הביטחון ולמנוע פשיעה ופעילות חבלנית עוינת ולא לשבת ולרשום דוחות תעבורה".

3. לפיכך נקבע הדיון לשמיעת הוכחות.

בדיון ההוכחות העיד השוטר שערך את המסמך על בסיסו נוסח כתב האישום. הוברר כי בניידת המשטרתית אף שהתה פקחית עירונית. היא זומנה לעדות אולם טענה שאינה זוכרת דבר מהאירוע. המערער העיד להגנתו. המערער אמר בין היתר -

"[...] יצאתי מחנייה עם אורות מהבהבים ברוורס, מרחוב סואן. התקדמתי קדימה. אשתי התקשרה. עצרתי. יש שם שתי חניות עם שתי כניסות. [...] בדיוק חסמתי את החנייה השנייה. סגרתי חנייה והייתי 8 מטרים ממעבר החצייה. [...] בינתיים צפרו לי להיכנס לחנייה. התקדמתי קדימה מטר וחצי לפני מעבר החצייה, או אפילו פחות ממטר. פתחתי את הנייד הפרטי שלי, העתקתי את המספר. אותתי. לא שמתי לב שכל המהבהבים. עשיתי את הדבר הזה במטרה לצאת והייתה תנועה. התקדמתי טיפה קדימה לאפשר לחנייה תוך כדי שאני מאותת ורוצה לצאת. התקדמתי בצורה אלכסונית. [...] התקדמתי לכיוון מעבר החצייה במטרה לצאת. לשאלת ביהמ"ש האם עליתי על מעבר החצייה, אני משיב שכן. במטרה לנסוע. אני חייב לעמוד כדי לתת לתנועה לעמוד. כשהייתי על מעבר החצייה עצרתי לתת לתנועה לעבור, לתנועה שבאה משמאלי. אני מתכוון לתנועת הרכבים. לשאלה כמה הייתי על מעבר חצייה, אני משיב שגלגל שמאלי חצי מטר וגלגל ימני פחות ממטר. ברגע שראיתי שיש תנועה, הוא חסם אותי השוטר. הוא בא אליי. [...]"

לבית משפט קמא אף הוגשה הודעת תשלום קנס שהיוותה את המסד לכתב האישום. על פי האמור בה עת פנה השוטר אל המערער אמר לו האחרון - "עצרתי לדקה על מנת לחייג. אני אפנה לראש העיר שיסביר לכם שזאת לא העבודה שלכם".

4. בהכרעת דין מפורטת ומנומקת החליט בית משפט קמא להרשיע את המערער.

בית משפט קמא התייחס לכלל הראיות שעמדו לנגד עיניו ולגרסאות השוטר והמערער. באי רישום דוח בידי הפקחית ראה בית משפט קמא משום מחדל, אך מצא תמיכה לגרסת השוטר דווקא בגרסת המערער עצמו. בית משפט קמא ציין -

"[...] השוטר עמד על גרסתו, שלא נסתרה בשום שלב. עדותו מתיישבת עם הרישומים [...] ולא מצאתי בעדותו סתירות או אי דיוקים. בנוסף, גרסת השוטר מקבלת חיזוק של ממש בתגובת הנאשם במעמד קבלת הדו"ח [...]. למעשה הנאשם הודה במעמד קבלת הדו"ח בעובדות כתב האישום, ואף מוסיף ומציין, כי עצר על מעבר

החצייה על מנת לקיים שיחת טלפון. אין בעדותו של הנאשם בפניי כדי ללמד אחרת".

5. משכך, הרשיע בית משפט קמא את המערער בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בהמשך, גזר את דינו של המערער לקנס בסך 300 ₪.

הערעור

6. המערער מיאן להשלים עם פסק דינו של בית משפט קמא.

בהודעת הערעור טען המערער כי השוטר שהעיד שיקר בבית משפט קמא. כך גם הפקחית אשר טענה שאינה זוכרת את האירוע. עוד טען המערער טענות בדבר התנהלות השוטר ואופן פעולתו. בין היתר, ציין המערער בהודעת הערעור "עצרתי שלא במקביל לדרך עם שני גלגלים קדמיים על מעבר החצייה [...]". להודעת הערעור צירף המערער תרשים של זירת האירוע בו נראה רכבו עומד אלכסונית לנתיב הנסיעה כשחלקו על מעבר החצייה. המערער הוסיף ופירט את נסיבותיו האישיות החריגות והמיוחדות וסבר כי בשקלול כלל הנתונים אין להטיל עליו קנס העולה על 50 ₪.

7. בדיון חזר המערער על טענותיו תוך הבעת כעס על התנהלות השוטר שאמור לדידו להגן על בטחון הציבור, אך חלף זאת משתמש במשאבי הציבור לצורך רישום דוחות שקריים ומיותרים. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, שכן לטענתה לא הוכחה עילה המצדיקה את קבלתו.

דיון והכרעה

8. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי ענייניו של המערער.

הלכה עמנו שלפיה ערכאת הערעור לא תטה להתערב בממצאי מהימנות וקביעות עובדתיות שנקבעו בערכאה הדיונית. הטעם לכך נעוץ ביתרון שיש לערכאה הדיונית אשר שומעת את העדים ומתרשמת מהם באופן בלתי אמצעי. נאמר לאחרונה בע"פ 9728/16 פלוני נ' מדינת ישראל (27/2/19) -

"כידוע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי מהימנות ועובדה שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית על בסיס התרשמות בלתי אמצעית, אלא בהתקיים חריגים מסויימים, שענייניו של המערער אינו נמנה עליהם (לפירוט ראו ע"פ 8050/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (31.10.2018))."

כך ככלל כך גם בעניינינו. המקרה מושא הערעור אינו בא בקהלם של אותם מקרים חריגים.

9. בית משפט קמא שמע את דברי השוטר, שמע את דברי הפקחית ושמע את דברי המערער. בית משפט קמא סבר בצדק כי בהתנהלות הפקחית יש משום מחדל. עם זאת, מצא בית משפט קמא את גרסת השוטר מהימנה, בפרט שגרסתו נתמכה בגרסת המערער עצמו. מגרסת המערער בעת האירוע

ומגרסתו בשלב ההוכחות ניתן היה להבין כי המערער מודה למעשה בביצוע המעשה שיוחס לו בכתב האישום. כמפורט בהגדרת העבירה חל איסור על עצירת רכב, העמדתו, או הותרתו עומד "כולו או חלק ממנו", בתוך מעבר חציה או בתחום שנים עשר מטר לפניו. נוכח גרסת המערער ואף אם טענותיו היו מתקבלות במלואן, היה מקום להרשיעו בביצוע העבירה שיוחסה לו על פי הודאתו שלו, בצירוף גרסת השוטר שלצורך העניין היה בה להוות "דבר מה נוסף".

זה המקום להעיר כי אף בהודעת הערעור וכמשתקף בתרשים שצירף, הודה המערער בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום שהונח לפני בית משפט קמא.

10. אשר לעונש, קבעה הפסיקה כי ערכאת הערעור לא תתערב בגזר הדין אלא אם שגוי הוא או אם הענישה שהוטלה במסגרתו סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת. נאמר לדוגמא בע"פ 5184/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3/8/16) -

"בפתח הדברים, ראוי לחזור ולהזכיר את ההלכה המושרשת, לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית [...]"

11. במקרה דנן התרעם המערער על תפקוד השוטר, אך סבורני כי קיימת חשיבות ציבורית לאכוף את החוק גם על העוצרים את רכביהם בתחום מעברי חציה, אף אם מדובר בעצירה קצרת זמן, מתוך הכרה כי קיימת חשיבות רבה להותיר את מעברי החציה פנויים ובטוחים עבור הולכי רגל. בהינתן כך העונש שהוטל על המערער אינו מחמיר, זאת בפרט שאין מדובר בהרשעתו הראשונה בביצוע עבירה על דיני התעבורה. נסיבותיו האישיות של המערער הן חריגות וייחודיות, אך אין בכלל הנתונים שפירט כדי להצדיק התערבות בעונש שהוטל עליו בבית משפט קמא, עונש שאינו סוטה מרמת הענישה המקובלת.

12. על יסוד כל האמור, איני סבור כי נפל פגם בפסק דינו של בית משפט קמא, ודאי לא פגם המצדיק התערבות. אין בידי אפוא להיעתר לערעור.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין ינתן בהעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, כ"ד אדר ב' תשע"ט, 31 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.